

Пішла стара, мов каламар  
Достала з полиці.  
«Ось на тобі сього дива!  
Піди до криниці;  
поки півні не співали,  
Умни́ ся водою,  
Виний трошки сього зільля,  
Все лихо загоїть.  
Випеш — біжи, яко мога;  
Щоб там не кричало,  
Не оглянь ся, поки станеш  
Аж там, де прощалась.  
Одпочинеш; а як стане  
Місяць серед неба,  
Випий ще раз; не приїде —  
Втретє випить треба.  
За перший раз, — як за тої рік,  
Будеш ти такою;  
А за другий — серед степу  
Тупне кінь ногою.  
Коли живий козаченько,  
То зараз прибуде.  
А за третій — моя доню,  
Не питаї, що буде!  
Та ще, чуєш, не хрести ся!  
Бо все піде в воду.  
Тспер же йди, подиви ся  
На торішню вроду.»

Взяла зільля, поклонилась:  
»Спасибі, бабусю!«  
Вийшла з хати: »Чи йти, чи ні?  
Ні, вже не верну ся!«  
Пішла, вмила́сь, напилa ся,—  
Мов не своя стала;  
В друге, в третє, та, мов сонно,  
В степу заспівала:

»Плавай, плавай, лебедонько  
По синьому морю!  
Рости, рости, тополенько,